

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2024 roku

Sąd Rejonowy w Nysie, Wydział II Karny, Sekcja ds. Wykroczeń

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Sądu Rejonowego Bartłomiej Madejczyk

Protokolant – st. sekr. sąd. Ewa Chrząstek

Oskarżyciel publiczny -----

po rozpoznaniu na rozprawie 26 marca 2024 roku sprawy przeciwko

A. M. (M.)

synowi M. i R. zd. K.

urodzonemu (...) w S.

obwinionemu o to, że:

w okresie od 21 października 2023 roku do 22 grudnia 2023 roku w miejscowości (...), przez notoryczne zaśmiecanie wspólnej klatki schodowej, pozostawianie na klatce schodowej mebli, które uniemożliwiają przejście, otwieranie oraz ściąganie z futryn drzwi i okien przy panujących ujemnych temperaturach powietrza oraz montaż kamer, które obejmują swoim zasięgiem prywatną posesję, złośliwie niepokoił E. W. (1) i D. W. (1),

to jest o czyn z art. 107 kodeksu wykroczeń

- uznaje obwinionego A. M. za winnego tego, że 20 grudnia 2023 r., w miejscowości S., powiat (...), w celu dokuczenia sąsiadom E. W. (1) i D. W. (1), zdjął drzwi i okna zewnętrzne z futryn pomimo okresu zimowego, czym złośliwie ich niepokoił, tj. wykroczenia z art. 107 k.w. i za to na podstawie tego przepisu wymierza mu karę grzywny w wysokości 500 (pięciuset) złotych,
- na podstawie art. 119 § 1 k.p.w. zasądza od obwinionego A. M. na rzecz Skarbu Państwa 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem zryczałtowanych wydatków oraz opłatę w wysokości 50 (pięćdziesiąt) złotych.

		Na oryginale właściwe podpisy za zgodność st. sekr. sąd. Ewa Chrząstek

UZASADNIENIE

W oparciu o dowody przeprowadzone w toku rozprawy głównej, sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Obwiniony A. M. wraz z żoną są właścicielami nieruchomości położonej w miejscowości S. 21a (działka nr (...)), ale tam nie mieszkają. Sąsiednią nieruchomość zamieszkują pokrzywdzeni E. W. (1) i D. W. (1) (działka nr (...)). Na obu działkach posadowiony jest jeden budynek mieszkalny, przez który przebiega granica nieruchomości. W wyniku tego korytarze na parterze i piętrze budynku znajdują się na działce nr (...), zaś łączące je schody na działce nr (...). Rodziny pozostają w konflikcie co do zakresu wykonywania prawa własności i sposobu użytkowania budynku.

/dowód: wyjaśnienia; zeznania E. W.; zeznania D. W.; pisma ze sprawy cywilnej; odpis księgi wieczystej; mapa; wypis z rejestru gruntów/

Pomiędzy 21 października a 22 grudnia 2023 r. obwiniony zaśmieszał korytarz na parterze budynku oraz pozostawiał meble utrudniające przejście pokrzywdzonym. Natomiast 20 grudnia 2023 r. zdjął drzwi i okna zewnętrzne z futryn. Drzwi wejściowe do budynku zamontowano dopiero 2 lutego 2024 r., zaś okna do 26 marca 2024 r. nadal nie były zamontowane.

/dowód: zeznania E. W.; zeznania D. W.; zeznania R. K.; dokumentacja zdjęciowa/

Obwiniony ma 56 lat, jest żonaty, utrzymuje się z prowadzenia gospodarstwa rolnego, na utrzymaniu ma 1 dziecko.

/dowód: dane osobowe obwinionego/

Stan faktyczny co do zasady był bezsporny, gdyż obwiniony i świadkowie zgodnie opisywali lokalizację budynku oraz spór dotyczący zakresu wykonywania prawa własności i sposobu użytkowania budynku, jak również zachowania obwinionego, których on sam nie kwestionował (z wyjątkiem kwestii monitoringu). Natomiast strony różniły się w ocenie legalności zachowań obwinionego, jednakże oceny te nie stanowiły dowodu w niniejszym postępowaniu, gdyż przedmiotem dowodzenia są wyłącznie fakty.

Nadto sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Zeznania M. K. ujawnione na rozprawie nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Obwiniony przyznał się do zachowań opisanych w zarzucie (z wyjątkiem montażu kamer, obejmujących zasięgiem posesję pokrzywdzonych), jednakże podniósł, że cokolwiek robił, to miało to miejsce w części budynku stanowiącej jego własność, więc mógł tak postępować i dlatego uważa, że nie popełnił wykroczenia. Wyjaśnienia obwinionego dotyczące faktów były wiarygodne, gdyż były zgodne z relacjami świadków, zaś co do zasięgu zamontowanych kamer monitoringu nie przedstawiono dowodu przeciwnego. Natomiast sąd nie dał wiary tłumaczeniu obwinionego, że drzwi i okna zdjął 20 grudnia 2023 r. by je wymienić, ale potem w związku z koniecznością wykonania pilnych prac zmuszony był od tego odstąpić, albowiem drzwi założono dopiero 2 lutego 2024 r., a okna nie zostały zamontowane do dnia rozprawy. Tak więc wyjaśnienia w tej części sprzeczne były z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i stanowiły wyłącznie linię obrony mającą na celu uniknięcie odpowiedzialności.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z przepisem art. 107 k.w. odpowiedzialności za to wykroczenie podlega ten kto w celu dokuczenia innej osobie złośliwie wprowadza ją w błąd lub w inny sposób złośliwie niepokoí.

Złośliwość to szczególne nastawienie sprawcy przejawiające się w chęci dokuczenia, zrobienia przykrości, wyprowadzenia z równowagi. Złośliwe niepokoíenie w rozumieniu art. 107 k.w. to wzbudzanie niepokoju, obawy, lęku, polegające na zakłóceniu spokoju lub innych zachowaniach wyprowadzających pokrzywdzonego z równowagi psychicznej (wyrok Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2013 r., sygn. akt III KK 213/12).

Sprawca podlega karze ograniczenia wolności, grzywny do 1500 złotych albo karze nagany.

Przepis art. 140 k.c. stanowi, że właściciel może, z wyłączeniem innych osób, korzystać z rzeczy zgodnie ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem swego prawa, ale w granicach określonych przez ustawy i zasady współżycia społecznego.

Prawo własności nie ma więc charakteru absolutnego, albowiem granice tego prawa wyznaczają m.in. zasady współżycia społecznego, rozumiane jako normy etyczne i moralne, odnoszące się do wzajemnych relacji między ludźmi. W konsekwencji w treści własności nie mieszczą się typowe niemoralne zachowania, które nigdy nie mogą być przedsięwzięte przez żadnego właściciela (Balwicka-Szczyrba Małgorzata (red.), Sylwestrzak Anna (red.), Kodeks cywilny. Komentarz aktualizowany, LEX/el. 2023).

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne sąd stwierdził, że o ile kwestia stanu czystości wewnątrz budynku, czy też składowania mebli na korytarzu, mieściły się w uprawnieniach właścicielskich, gdyż krytyczna ocena sąsiadów nie może ograniczać uprawnień wynikających z art. 140 k.c., o tyle zachowanie polegające na zdjęciu drzwi i okien zewnętrznych z futryn pomimo okresu zimowego, w realiach niniejszej sprawy granice te przekraczało. Otóż bezsporne było, że trwał spór między stronami oraz że pokrzywdzeni mieszkali w tym czasie w budynku, a obwiniony i jego rodzina nie. Dlatego sąd nie miał wątpliwości, że zachowanie obwinionego miało na celu dokuczenie pokrzywdzonym poprzez wyprowadzenie ich w okresie świątecznym z równowagi psychicznej, gdyż było oczywiste, że na skutek jego działania dojdzie do wychłodzenia nie tylko jego części budynku, ale również pomieszczeń znajdujących się w jego drugiej części i zamieszkiwanych przez pokrzywdzonych. Tym samym obwiniony naruszył zasady współżycia społecznego, które wyznaczają granice prawa własności. Demontaż stolarki nie służył więc realizacji uprawnień właścicielskich, lecz był motywowany chęcią dokuczenia pokrzywdzonym.

Reasumując, obwiniony w tej części swoim zachowaniem wyczerpał znamiona czynu zabronionego z art. 107 k.w.

Jednocześnie wina obwinionego nie budziła wątpliwości, gdyż dopuścił się on zachowania niezgodnego z prawem, chociaż bezprawność czynu była rozpoznawalna i mógł on działać zgodnie z normą prawną. Przy czym nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Sąd za popełnione wykroczenie, na podstawie art. 107 k.w. wymierzył obwinionemu karę grzywny w wysokości 500 zł.

Przy wymiarze kary sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanego obwinionemu wykroczenia, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary, przede wszystkim zaś nasilenie złej woli oraz motywację, którą była chęć dokuczenia pokrzywdzonym.

Kara grzywny w takim wymiarze jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz wystarczająca do wdrożenia obwinionego do poszanowania prawa i zasad współżycia społecznego, a tym samym spełni cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do niego, jak i w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności w lokalnej społeczności, gdzie strony mieszkają, która otrzyma czytelny sygnał, że prawo własności nie ma charakteru absolutnego, a jego ramy wyznaczone są m.in. przez zasady współżycia społecznego.

Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa 120 zł tytułem zryczałtowanych wydatków oraz opłatę w wysokości 50 zł.